

Num. 39
ABRIL~MAIG-88

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Foto: Espauella

ZÉ EDUARDO UNIT AL CERCLE

EL JAZZ I EL CINEMA

En aquests últims dies, es celebrà el festival internacional de Cinema a Cannes, això no té res de particular, el que si ens interessa es que una de les pel·lícules més premiades ha estat "BIRD" un nou film del actor/director, Clint Eastwood. Centrat bàsicament en el personatge de Charlie Parker.

Eastwood, portava al cap aquesta realització des de l'any 1946 quan va tenir oportunitat d'escoltar-l'ho. El só es original, regravat amb sistemes digitals a fi de donar un so de veritable qualitat, aquest film, "Bird" no en tenim notícia de la seva estrena a l'Estat Espanyol, esperem que si.

Però el que em fa reflexionar no és concretament aquesta nova pel·licula, sinó la quantitat de realitzacions dels cinc últims anys, fent memòria, em be al cap títols com "EL COLOR PURPURA" d'Steven Spielberg, amb música de Quincy Jones "ROUND MIDNIGHT" de Bertran Tabernier, interpretada per Dexter Gordon amb música original de Herbie Hancock o la mateixa "COTTON CLUB" de Francis Ford Coppola, amb música de Duke Ellington i Cab Calloway, això només per citar films on la temàtica es mou dins del món del Jazz, també podriem citar films amb temàtica

variada on la música és Jazz, les últimes "SIESTA" i "EL REPORTERO DE LA CALLE 42" amb música de Miles Davis i Marcus Miller. Contant que només parlem de pel·lícules dels últims 5 anys, cal valorar-lo com tot un aconeixement, nomenar tots els títols del llarg de l'any seria una tasca feixuga. Tot això només em diu que el jazz està viu i que cada dia interessa més la vida, els llocs, les riqueses i les miseries de tot aquest peculiar món, de vegades un tant misterios dels seus personatges, alcohol, drogues, prostitució, depressions, són adjectius que per desgracia envolten el món del jazz, i és per això que els directors i veuen possibilitats. Seria interessant fer el primer festival de cinema de jazz, a Granollers, un projecte a realitzar, on el Jazz Club Granollers, hi somnia de fa temps. A veure si entre tots surten idees, i aquest somni es fa realitat.

Lluís SITJES I PLANAS

Zé Eduardo Unit

Dia: Dissabte 5 de març de 1988

Hora: 10,00 de la nit

Lloc: Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers

El jazz sempre ha estat, un moviment musical molt trencador de motlles estètics. Quan penso que aquesta particular branca de l'art, va nèixer entre cadenes i repressions, per emular i estimular, la tant discutida i poc entesa llibertat, se m'obren els ulls, comprenent entre altres coses. I es que no ho em d'oblidar, el jazz es sinònim de lliure albir.

Sempre ha estat un corrent de l'avantguarda de totes les èpoques, ja que s'ha originat una mena de distanciament entre músics i afeccionats, al llarg de la història. Els compositors crean les bases per el futur, obrint nous camins per l'experimentació. L'aficionat, no sempre està d'acord amb aquesta posició, potser perque es massa conservador i tot el nou l'espanta. De tota manera, el fet que sortin petites contradiccions i mals entesos, no son res més, que una espurna sense importància, en la grandiositat de l'univers.

Abans de tirar endavant, fem un petit parentesi, per fer un crit d'atenció als organitzadors, perque prenguin consciència de la importància que té, penjar amb molta antelació els retols propagandístics, perque malauradament, jo vaig ser un de tants, que s'en va enterar a última hora, per la seva deficient distribució. D'això vaig a parar, que al Cercle hi havia poc menys de mitja entrada, i es clar, això no satisfà a ningú.

Tornant al que apuntavem abans, Ze Eduardo amb el seu "Unit", esta en aquesta línia d'esmicolador de vells estils, per xuclar el nèctar que li sigui necessari, obrint la porta de la seva inspiració a nous ritmes, que ara per ara és fan molt difícils, però que s'oposo, seràn la base del jazz en un futur.

Obertament, i amb tota la sinceritat que em brolla del cor, tinc que dir que a mi, aquesta barreja de sons, o la comprenc o no (m'entra o no), ja que no puc analitzar, fil parranda, amb tota la precisió que caldria, un tipus de

tragiis nēurones, resulta ser molt freda i cerebral.

Tan mateix, jo no soc músic, soc un simple i senzill afeccionat al que tot això, de moment, se li fa molt gros i abrupte. De tota manera, no s'ha de perdre mai l'esperança, en la comprensió i degustació, d'aquesta ben singular música.

De tota manera, parlan concretament dels músics, podem dir que el millor va ésser el líder Ze, que amb el seu contrabaix, va fer una feina molt acurada, portant a bon port tots els temes de la vetllada. En certs moments, també pulsaba els teclats, amb no menys mestratge.

De destacar també, un dels bateries, Marc Miralta, que resulta ser un xicot molt actiu, ja que l'he vist en varies formacions, posant en evidència la seva gran versatilitat, al qual l'hi endevino un llarg i fructífer futur, fent un treball molt destacable i productiu, amb un sentiment abundantament exhuberant de força bategadora.

I l'altre element que no em voldria deixar, el saxofonista Eladio Reinón, que sense ser un gran virtuós, si que deixava entreveure una gran qualitat, amb una efectivitat fora de tot dubtem i uns solos molt polits i pulcrament ben construïts.

Si haguessim de destacar un tema, ho faria amb l'últim, un clàssic del "Be-Bop" de Miles Davis, que va servir per donar clara mostra, de les seves facultats i habilitats. Llastima que no va ésser fins al final, ja que la resta de peces del concert, per cert de collita pròpia, sincerament s'em van fer molt monotones i una mica feixuges d'empassar.

Aprofito l'avinentesa, per recordar, que el dia quinze del proper mes d'abril, tindrem entre nosaltres, un bon grup de "Blues", als anomenats "Big Chief".

Sort, salut i feina amics, i fins la propera.

Jaume SARAROLS

Dos conciertos mas

El Teatre Lliure de Barcelona, aparte de sus estupendas realizaciones teatrales, programa de vez en cuando unas actuaciones musicales de gran interés.

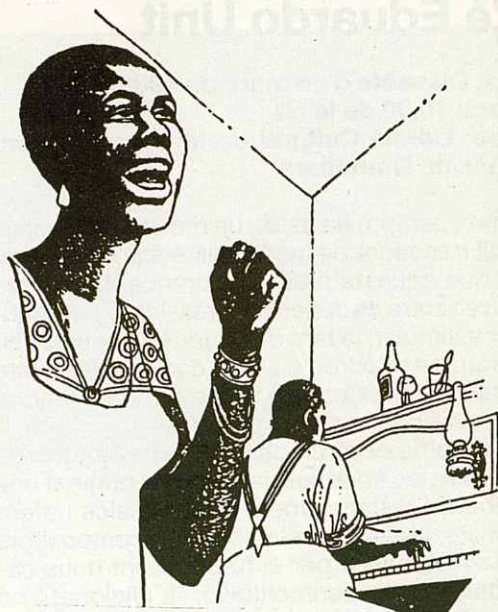
En el pasado mes de febrero tuve ocasión de asistir a dos de ellas que voy a reseñar a continuación.

El primer concierto fue el de María del Mar Bonet acompañada por el grupo de Manuel Camp, compuesto por Manuel Camp (piano), Xavier Figuerola (saxos alto, tenor y soprano) y Horacio Fumero al contrabajo.

Siempre he sentido una gran admiración por María del Mar Bonet. Tiene una voz preciosa e interpreta a las mil maravillas canciones del folklore balear y composiciones que se derivan de dicho folklore. Ultimamente y con la ayuda de Manuel Camp, María del Mar ha intentado alejarse algo de su temario habitual y se ha acercado al jazz. Me temo que esta tentativa no haya sido fructífera. La voz de nuestra artista es "blanca" -en el sentido musical de la palabra- y no llega a compenetrarse con las maneras "negras". Sin quererlo vuelve continuamente a sus melismos baleares y la cosa no cuaja.

Sus acompañantes -con la excepción del excelente bajista Horacio Fumero- tampoco tienen una idea muy clara de lo que es el jazz. Y es una lástima porque todos son buenos músicos. Creo que María del Mar ha de volver a sus orígenes y no meterse en camisas de once varas.

El segundo concierto, dado por la Orquesta de Cámara del Lliure era mucho más interesante. Se trataba de: "El Jazz en la música de concierto" y quería ilustrar las influencias que el jazz ha tenido en los compositores "serios". En mi modesta opinión este programa no era enteramente satisfactorio. El "Ragtime" de 1918 de Strawinsky aunque naturalmente lleve la garra del gran maestro ruso, no es tan interesante como el ragtime que figura en la "Historia del Soldado", el "Concertino 1 - 13" de Montsalvatje tiene unas reminiscencias jazzísticas muy vagas, el "Lullaby" de Gershwin es realmente insignificante mientras que

"la Creation du Monde" de Darius Milhaud es una obra magnífica. Milhaud ha penetrado bastante en los arcanos del jazz y aunque su música no es jazz ni intenta serlo es un buen ejemplo de lo que podría ser una música sinfónica con "sonidos" jazzísticos.

La pieza del compositor polaco Serocky fue quizás lo más logrado del concierto. Serocky juega con mucho talento con las boquillas de la trompeta y del trombón y su obra es muy inteligente.

Creo que la Orquesta de Cámara del Lliure podría darnos más conciertos de este tipo. Tendría que bucear en obras de Kurt Weil, de Debussy ("Children's Corner"), de Ravel, de Satien, las piezas para piano de estos tres autores- por lo menos algunas de ellas- tienen un sabor "jazzístico" bastante marcado y porque no, en algunas obras para piano de Bix Beiderbecke.

Los músicos de la orquesta son excelentes y fue de remarcar la gran actuación de Ricard Roda al saxo en la obra de Milhaud.

Mis parabienes para el Lliure. Que siga en este buen camino.

Alfredo PAPO

BIG CHIEF Cercle Cultural

15 d'abril 1988
10 de la Nit **Caixa de Pensions**

Semblava que fos ahir quan es reprenia el cicle "Ara Jazz-5", amb un concert molt rodó dels "Pegasus", en el qual tots varem disfrutar pels descosits, amb un Cercle ple de gom a gom.

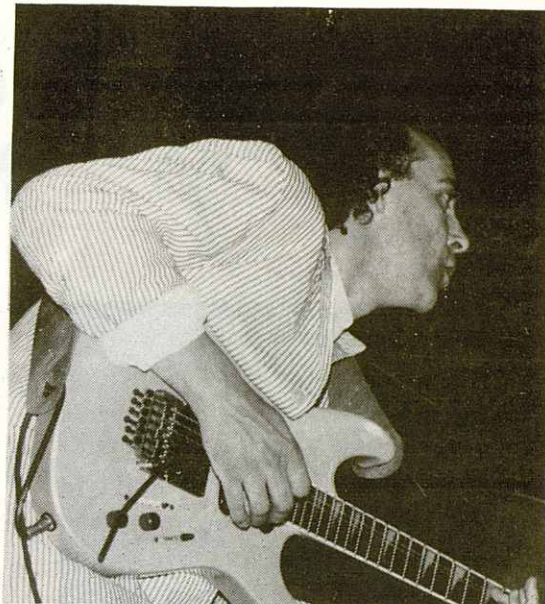
D'això fa sis mesos, i ara ens trobem en el penúltim d'aquest cicle, en el que hi ha hagut per tots els gustos, clàssics, moderns, comercials i experimentals, vaja, per sucra-hi pà!!!.

"Big Chief" és una banda molt potent, amb una formació autènticament internacional (Espanya, Anglaterra, Zimbabwe i Estats Units). Quatre bons instrumentistes, afincats a les nostres contrades, amb un denominador comú: considerar com a base i fonament de la música moderna, aquesta branca tan singular i enèrgica, que és el "Blues".

Abans de tirar endavant cal esmentar, que al Cercle hi havia força gent, i que tots varem gaudir d'una audició portada al límit, i en la que s'ha de fer una petita diferència: El concert va constar de dues parts, una primera amb autèntiques i genuïnes peces de blues, i una segona, utilitzant aquest com a base o suport, per crear uns altres temes, amb un clar regust de "Rock", i potser un xic més comercials.

Tots ho sabem, el blues es passió, esquinsament, i voluptuositat; les notes i les lletres ens mostren petites històries de la vida quotidiana, amb una forta càrrega d'ironia i d'humor. La mateixa cadència, els compassos, el cant, tota ella ens transporta, cap a universos gentils i apassionats, llençant un crit esferidor, d'alegries i tristeses, alliberant l'esperit captiu del negre.

I per això, no hi ha com tenir una veu ben estripada (recordem la del senyor Joe Cocker), com la de Neil Geoffrey, que va fer d'ella, en tot moment motiu de comentari i de lloança, i com també l'excel·lent treball en l'execució amb la guitarra rítmica, portant perfectament els temes de la vetlla, a bon port.

Un bon baixista, Steve De Swardt, molt actiu i eficaç, premien amb sentiment el seu instrument, amb unes carícies que feien sonar les notes, com si es tornessin gemecs, que juntament amb el bateria Julian Vaugham, vital i contundent, encoixinaven la tasca, del rítmic i vocal, i del solista Javier Mas.

Deliberadament, em deixo per l'últim el que potser va estar el millor, ja que el llistó va posar-se molt alt, degut a que els demes membres, no quedaven pas molt enrera. Javier Mas, solista de guitarra, va sorprendre a propis i estranys. No em quedo curt si afirmo que va estar fabulós, en tots els moments de la nit, oferint molts cops un acompanyament precís i vigorós, i uns solos atapeïts d'una força il·limitada, molt ben construïts i amb una pulcritut exagerada. Sencillament fenomenal.

Amb tot va esser un esplèndid i molt rodó concert de BLUES en majúscules, a on va sortir tot de límits. Els músics, disfrutant veritablement de tot el que oferien al públic reunint, que una i altre vegada, amb un entusiasme inesgotable, aplaudien, cantaven, i s'il·lusionaven, tot plegat per passar una estona molt saludable, ben farcida d'emocions, passions i satisfaccions.

Gràcies amics, per els exquisits moments, que ens vareu fer passar.

Sort, salut, feina... i endavant!.

Exposició de pintura i d'escultura, jazz

Al Museu de la ciutat, tal com estava anunciat, va ésser inaugurada, el dia 18 de març l'exposició de pintura i d'escultura organitzada per Jazz Club Granollers. Els artistes convidats foren l'escultor Francesc Anglès i els pintors Ramon Aguilars Moré i Carlos Avallone; les obres, cedides per la prestigiosa galeria d'art AB de la nostra ciutat.

Va fer-ne la presentació el nostre bon amic, Alfredo Papo, crític i escriptor profund conegedor del tema, qui va fer unes interessants observacions sobre la relació entre la música de jazz i les arts plàstiques.

El regidor del Departament de Cultura, Sr. Antoni Porta, en inaugurar oficialment l'exposició va encoratjar Jazz Club Granollers a no defallir en aquesta línia de treball, la qual tant enaleix a la ciutat de Granollers, i que des de l'Ajuntament així es valora.

Ja només resta deixar constància de la simpatia amb què ha estat acollida aquesta mostra, tant per part del nombrós públic que l'ha visitada, fet que ha suposat mantenir vuit dies més l'exposició oberta als visitants, com pels diferents mitjans de comunicació que n'han donat notícia.

Pere ESPAULELLA i BUFIA
abril de 1988

Discografia bàsica de Duke Ellington 1950 - 1973

Per JORDI NAVAS I FERRER

Duke Ellington and his Orch.
Same as Feb 7/8.Summertime
Laura
I can't get started
My funny Valentine
Everything but you
Frustration
Cotton tail
Day dream
Deep purple
Indian summer
Blues**Chicago. Feb. 1956**Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005
Bethlehem BCP-6005**Suke Ellington Septet**

Clark Terry (tp); John Sanders (tb); Jimmy Hamilton (clt); Johnny Hodges (as); Duke Ellington (p); Jimmy Woode (b); Sam Woodyard (d).

Way Back blues
Where's the music?
Rubber bottom
Plays the blues and go**Chicago. Apr. 1956**Enigma 1052
Enigma 1052
Enigma 1052
Enigma 1052**Duke Ellington and his Orchestra**Same as Feb 7/8.
CO 56791**"Newport Jazz Festival Suite"**

- 1- Festival Junction
-
- 2- Blues to be there
-
- 3- Newport Up

New York. Jul 9, 1956

Col CL-934

Duke Ellington and his Orchestra

Same as Feb 7/8. Rick Henderson (as); Betty Glamann (ha); Terry Snyder (dr); Candido Camero (bg); Margaret Tynes, Joya Sherrill, Ozzie Bailey (voc) added.

New York Sep, Oct. 1956

1. A drum is a woman
-
2. Rhythm pum te dum (2:34)
-
- Rhythm pum te dum (2:54)
-
3. What else can you do
-
4. New Orleans (version 1)
-
- New Orlenas (version 2)
-
5. Hey Buddy Bolden
-
6. Carribee Joe
-
7. Congo square
-
- Congo square
-
8. A drum is a woman (part 2)
-
9. You better know it
-
10. Madame Zaij
-
11. Ballet of the flying saucers
-
12. Zaij's dream
-
13. Rhumbop
-
14. Carribee Joe (part 2)
-
15. Finale

Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia JC-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951
Columbia CL-951

Discografia bàsica de Duke Ellington 1950 - 1973 (9)

Per Jordi Navas Ferrer

Duke Ellington and his Orchestra

Same as Feb. 7/8

New York. Dec. 6, 1956

CO 57014	Cafe au lait (Lucky)	Columbia CG 33961
CO 57014	Cafe au lait (takes 2-3)	Up to date UTD-2006
CO 57015	Pretty Girl (takes 1-2-3-4-5)	Up to date UTD-2006

Duke Ellington group

Ray Nance, Willie Cook (tp); Duke Ellington (p); Jimmy Woode (b); Sam Woodyard (d).

Chicago. Jan 29, 1957

Add. Paul Gonsalves (ts).	Blues a la Willie Cook	Up to date UTD-2009
Paul Gonsalves, out; add Clark Terry (tp)	Slo blues ensemble	Up to date UTD-2009
	Three trumps	Up to date UTD-2009

Duke Ellington and his Orchestra New York. Mar 7, 1957

Same as Feb 7/8, 1956

CO 57520	West Indian dance	Columbia CBS 88536
CO 57521	Pomegranate	Columbia CBS 26306
CO 57522	Your love has faded	Columbia CBS 26306

Duke Ellington and his Orchestra

Same as 7/8, 1956

New York. Mar 13, 1957

CO 57533	Cop out	Columbia 4-40903
CO 57534	Rock city rock	Columbia 4-40903
CO 57535	The sky fell down	Columbia CL-1085
CO 57338	Piano improvisations:	
	Part 1 (take 1)	Up to date UTD 2007
	Part 1 (take 2)	Up to date UTD 2007
	Part 2 (take 4)	Columbia CG 33691
	Part 3 (take 5)	Columbia CG 33691
	Part 6 (take 6)	Columbia CG 33691

Duke Ellington and his Orchestra

Same as 7/8, 1956

New York. Mar 20, 1957

CO 57522	Your love has faded	Up to date UTD-2007
CO 57562	Allah-bye (take 2)	Up to date UTD-2007
	Allah-bye (take 4)	Franklin Mint Edition
	Allah-bye (take 5)	Columbia CBS 88563

Duke Ellington and his Orch.

Clark Terry, Willie Cook, Cat Anderson, Ray Nance (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, John Sanders (tb); Jimmy Hamilton, Johnny Hodges, Russell Procope, Paul Gonsalves, Harry Carney (sax.); Duke Ellington (p); Jimmy Woode (b); Sam Woodyard (d).

New York. Apr. 15, 1957

CO 57712	2 Sonnet for Caesar	Columbia CL-1033
CO 57713	5 Sonnet in search	Columbia CL-1033
CO 57714	10 Madness in great ones	Columbia CL-1033
CO-57715	8 Sonnet for Sister Kate	Columbia CL-1033

Enregistraments Immemorials St. Louis Blues Louis Armstrong Plays W.C. Handy

Presentar aquí, ara, un tema un tant arxiremenat com el St. Louis Blues, podria semblar feina d'inexpert, o potser de manca de documentació, però, no, sempre hi han les excepcions que confirmen la regla. Aquest St. Louis Blues que el nostre Satchmo va grabar el 1954, no té semblança a cap d'altra, i molt menys la més discreta comparació.

De tota la serie voluminosa d'enregistraments efectuat per el gran mestre de la trompeta de la interpretació vocal Louis Armstrong, tres són els L.P. que superen tot el d'abans i tot el que va venir després: el "Plays Fats", dedicat a Fats Waller (per mi el millor), el "Plays Handy" dedicat al gran poeta William Christopher Handy, i, el "Plays King Oliver" dedicat també a aquest gran músic de la primera època del Jazz.

Tornant al St. Louis Blues, d'una durada de deu minuts, es pot considerar al meu entendre com una de les obres mestres del Jazz. Rodona, però sobre tot que aconsegueix el què dins d'una sala de grabació es tant difícil d'aconseguir: l'atmòsfera de jazz, el swing, i el que és més important: el crescendo ininterromput, per arribar a l'entrada final de Louis Armstrong amb una interpretació de trompeta gairebé indescriptible, amb una força i una esplendor de pavelló que només éll pot fer. Tots els vuit minuts precedents a l'entrada d'en Satchmo, estàn calculats, estudiats, preparats perquè éll apareixi en el moment que l'atmòsfera serà adequada. És una lliçó de tècnica de professionalitat, de comprendre el Jazz, i naturalment de saber-ho jugar després, però també de reunir les condicions físiques necessàries, perquè tot plegat es comuniqui entre sí, i que cada un dels músics que componen el conjunt dels "All Stars" doni

tot el què pot donar de si per raport a l'altra. El St. Louis Blues no és precisament un "Blues" tradicional que compren els dotze compassos repetits incansablement, en la seva estructura compren la part podriem dir-ne central de 16 compassos en tò menor, i després els 12 compassos de blues tradicional. En aquesta interpretació s'observa perfectament aquest canvi de tema. Comença amb una entrada directa, sense introduccions, del propi Louis atacant amb un "punch" ja esgarrifant, repetint per començar el tema, el central, dues vegades, i després dues vegades el tema central, i una final de blues. Tot això amb una atmòsfera formidable, i que secunden Tromy Young al trombó des del principi amb la secció de ritme a càrrec de Billy Kyle al piano, Arvell Shaw al baix, i Barret Deems a la bateria, per integrar-se en l'últim "chorus" l'inimitable Barney Bigard al clarinet. Segueixen després dues parts de "blues", a càrrec de la cantant Velma Middleton, interpretació que sens dubte és la menys important de tota la gravació doncs, al meu entendre aquesta mai ha estat una bona interpretació de "blues", si més no, el propi Satchmo va omplir els espais que queden entre frase i frase, amb la seva meravellosa trompeta. Entra de nou en Louis amb la trompeta fent un "chorus" de "blues" i dos més cantant ell mateix, que no cal pas dir de quina manera se t'emporta, plena de swing. Tot és va couent, l'atmòsfera és molt més caldejada. És ara el clarinet de Barney Bigard que de manera magistral ens toca dos "chorus" de "blues", i després de nou la voluminosa Velma Middleton estableix un "Chorus" també de "blues" amb el propi Louis, i un altra que és en Louis qui l'estableix amb la Velma.

NOVA'S

**Llista de Noces
Avantatjoses condicions per als nuvis**

(CONTINUACIO)

Ah! amics, a partir d'aquí la interpretació és com un vendaval, un huracà, un terratremol, hom té de saltar de la cadira i enfilarse per les parets!. Ataca el trombó de Trummy Young amb una força indescriptible, amb aquella sonoritat única, impressionant, que només ell sap fer, l'orquestra està en ple crescendo, i augmenta el ritme a més no poder. Dois "Chorus" de "blues", són els que acaba de interpretar Trummy Young, i dos son els que farà a continuació en Louis Armstrong per acabar. El moment es ja l'adequat, la trompeta d'en Satchmo ataca i ompla plenament, el swing et domina, ell fraseja de manera incomparable, amb una fortuna d'idees quasi indescriptible. Fa el primer "Chorus" i acaba amb un altra pujada d'octava, però tocant a plé pulmó.

Sí, aquest St. Louis Blues, és una peça de museu, única.

Dades discogràfiques:

ST. LOUIS BLUES. W.C. Handy.- Louis Armstrong & his All Stars.

Louis Armstrong, trompeta i vocal. Velma Middleton, vocal. Trummy Young, Tb. Barney Bigard, Cl. Billy Kyle, p. Arvell Shaw, b. Barret Deems, b. CBS.- 52067 A. LP. 13-7-1954.

**Ràdio
G!**

"JAZZ CLUB"

*Dimarts de 8,30 a 9,30
realitzat per Lluís Sitjes*

Jonah Jones a Girona

Cada vegada dins la nostra música, van quedant menys veterans, a un d'ells, el trompetista Jonah Jones, acompanyat per André Persiany (p), Ricky Thompson (g), Stephan Persiany fill del pianista (b) i Clide Lucas (dr), varem tenir la sort de gaudir de la seva actuació el passat 24 de març, al Centre Cultural la Mercè, de Girona.

Aquest grup, malgrat ésser format per recolzar al líder J.J. a la seva gira, tocava força compenetrat i amb molt swing. Varen obrir el concert amb el tema, IN THE STREET WHE-RE I LIVE, seguint-lo entre altres, BASIN STREET BLUES, TIGER RAG, ON THE SUNNY SIDE OF THE STREET, ST. LOUIS BLUES, etc... La segona part, va ésser completa quasi exclusivament, per un "ELLINGTON MEDLEY" amb temes com; DON GET AROUND MUCH ANYMORE, IT DON'T MEAN A THING, CARAVAN, etc...

A destacar les intervencions del líder com a cantant sobre tot per la seva versió del cèlebre MACK THE KNIFE.

La nota negativa la va donar la defectuosa acústica del local, i la excessiva ampliació d'alguns instruments, sobretot de la bateria que en alguns moments tapava els altres músics.

Pere GISPERT

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Millà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador, Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).

Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca).

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Fotocomposició: Parera disseny

Imprimeix: Sistemes Gràfics

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

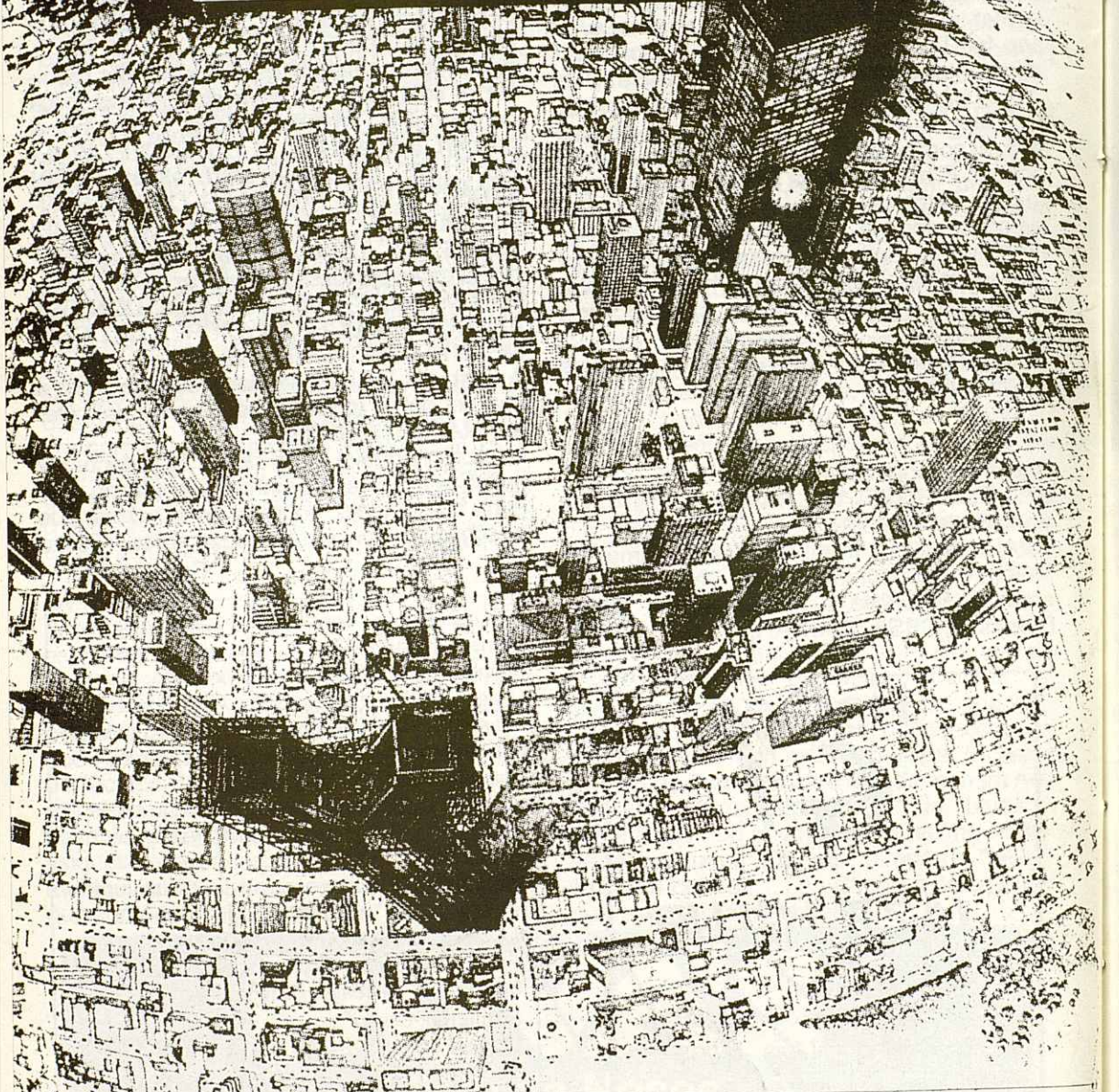
**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Domicili Social:

Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99
GRANOLLERS

Sitjes

PUBLICITAT

VDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 33

GRANOLLERS